

எனக்கும்கொஞ்சம் சார்பாகப் பசுகிறவர்கள் இடம் கொடுத்து கருத்து கடைபவர்கள் இருப்பார்கள் தானே. இருந்தார்கள். அதில் ஒருவர் ஞானரதம் என்னும் ஒரு மாதப்பத்திரிகை நடத்திவந்த இப்ராஹீம். ஜயெகாந்தனின் அத்யந்தரசிகர், பக்தர். நான் விடும்முறையில் வந்திருந்தவன். சில நாட்கள் சின்னையில் கழிக்க வந்திருந்தனே. அந்தபதினாறு இருப்பது நாட்கள் நான் பழகியிராத நட்புகள், நிகழ்ச்சிகள், சம்பவங்கள் நிறைந்த நாட்கள். புதிய நட்புகள். இறுகி அறந்து விழும் பிண்பைப்புகள். தளர்ந்து மலிந்து விட்டுப் பிரியும் சினகேங்கள் இவை எல்லாவற்றிற்கும் மயமான இருந்தது இலக்கிய பகையும் ஜன்ம விரோதம் போன்ற புகைச்சலும். அந்த மாதிரியான புதிய நிகழ்வுகள் உறவுகள் என்பதில் இப்ராஹீமின் நட்பும் ஞானரதமடையில் இடமும். இப்ராஹீமின் பத்திரிகைக்கு அதன் மீன்று விட்டு விட்டுத் தோன்றிய அவதாரங்களிலும் பெயர் ஞானரதம் தான். கண்ணன் சாரதியாக தரே ஓட்டும் சித்திரம் தான் அதன் அடையாளம். இது 1970 களில். இன்று சாத்தியமில்லை. இப்ராஹீம்க்கு ஒரு ஓபவா பிறந்திருக்கும். மீறினால் இருக்காமிடம் திரியாது போயிருப்பார். அன்று அவர் எனக்கு அவர் மிக உறுதுணையாக இருந்தார். அடையாறுவில் ஏதோ ஒரு மயின் ரோபின் ஓரத்தில் இருந்த ஒரு தன் வீட்டுக்கு என்னையும் சிவராமுவையும் அழைத்து காலவைந்து அளித்தார். நிறைய இடலி சாப்பிட்டோம். அப்போது நான் மெளபீஸ் ரோபில் ஒரு உறவினர் வீட்டில் கொஞ்சநாளும், திரும்பிப் பிள்ளை ரோபில் சாரங்கன் என்னும் ஓவியரின் வீட்டில் கொஞ்சநாளமாக இருந்தனே. சாரங்கன் வீட்டில் இருந்தது தனிமை வண்பி. ஜான் ஆபிரஹாமின் அக்கிரஹாரத்தில் கழுதை படத்திற்கு ஸ்கரிப்ட் எழுத வண்பி.

இப்ராஹீம் ஞானரதத்துக்கான ஒரு நேர்காணல் என்று நண்பர்கள் எல்லோரையும் சந்திக்கலாம், காந்திமண்டபமில் வளியில் என்றார். சந்தித்தோம். இப்ராஹீமையும் என்னையும் சேர்த்து சும்மா பத்திப் பேர் இருப்போம் என்று நினவை. எனக்கு மூல வளியில் சந்தித்தவர்களில் சும்மணயராஜி, கே.வி. ராமசாமி, நா. ஜயெராமன் என்று ஒரு சிலரைத் தான் நினவைவில் இருக்கிறது. எல்லோரையும் புதிதாக அன்று தான் பாரக்கிறேன். அன்று நான் சசரவான் மனிதன் ஆனதால் களேவிகள் நிறைய கடைகப் படும். பொறிபறக்கும். என்று தோன்றலாம், அப்படியெல்லாம் ஏதும் நடக்கவில்லை. மிக தோழமையோடு, சகஜ பாவத்தில் தான் அந்த பரிமாறல் நடந்தது. ஞானரதம் கொணர்ந்த அன்பர்கள் என்பதால் வட்டைக்குத்து இல்லாமல் போயிற்று எனக் கொள்ளலாம். இருட்டிவரும் நேரத்தில், கிட்டம் கலந்தது. கே.வி. ராமசாமி சொன்னார். "வாங்க இங்கே பக்கத்தில் தான் வீட்டு. அங்கே சாப்பிடலாம் என்றார். சின்றோம். அவர் வீட்டு பட்பின்பாக கத்தில் இருப்பதாகச் சொன்னார்கள்.

பசிக் கொண்டே நடந்து தான் சின்றோம் என்று நினவை. நடப்பதற்குச் சலிக்காத நாட்கள். விரும்பிய நாட்கள். அப்போது கே.வி. ராமசாமி ஞானரதம் மீலம் அறிமுகமான பெயர். ரமணன் என்று அவ்வப்போது கவிதைகள் எழுதிய பெயரும் பழக்கமானதுதான். பின்னர் தான் இருவரும் சகோதரர்கள் எனத் திரிந்தது. கே.வி. ராமசாமியின் வீட்டு அடையாறு, நாங்கள் ஒரு நாலாறு பரே இருக்கும். நான் மூதலில் உள்ளே நுழைந்ததும், என்முன் நின்றது ஒரு ஒரு வயதான அம்மையார், ராமசாமி, என்னிடம் "இது அம்மா" என்றார். பின் தன், அம்மாவிடம் இவர் தான் சாமிநாதன்" என்றும் அறிமுகப்படுத்தினார். உடனே அவர் சிரித்துக் கொண்டே "நீங்கள் என்ன எழுத

உக்காந்தா, பச்சை மிளகாயகைக் கடிச்சிண்டதோன் எழுதுவளோ” என்றார் இப்படியும் இருக்கலாம். அல்லது “கையிலே ஒரு மிளகாயை வச்சிண்டதோன் எழுதுவளோ?” என்றும் இருக்கலாம். எப்படியானால் என்ன? மயைபாத்திரம் வகித்தது ஒரு பச்சை மிளகாய். எல்லோரும் சிரித்து விட்டோம். இப்படி ஒரு வரவறே பா? ஒரு குடும்பத்தில் இருக்கும் அறுபது வயது ம஠்தாட்டி, க.வி. ராமசாமியின் அம்மாவாகவே இருக்கட்டும். சூற்றி இலக்கிய உலகில் நடப்பதில் அவருக்கு ஈடூபாடு இருக்கும். தொடர்ந்து படித்து வருவார். அது பற்றிய அபிப்ராயமும் அவருக்கு இருக்கும் என்று எப்படி எதிர்பார்த்திருக்க முடியும்? அதிலும், என்கடும்யான அபிப்ராயம் கொண்ட எழுத்துக்களில் விருப்பமும் சாதகமான எண்ணமும் இருக்கும் என்று எதிர்பார்க்க முடியுமா? ஆச்சரியம் அப்படித்தான் இருந்தது என்பது அந்த ஒரு களே வியிலும் அதோடு வந்த அவருடைய மலெலிய சிரிப்பும் சினகே பாவமும் அதசேமயம் இப்படி ஒரு களே வி. இது களே வி அல்ல. நான் சண்டகை காரன் என்றதீ ர்மானத்தோடு அது அவர் விரும்பிய சண்டகை, சுவாரஸ்யமான சண்டகை என்ற அபிப்ராயமோ முடிவோ அதன் பின்னிருப்பது. எனக்கு இம்மாதிரியான மூதல் அறிமுகம் ஆச்சரியமாக இருந்தது. வீட்டின் நான்கு சுவர்கள்க்கும் அடந்தது இருக்கும் ஒரு அறுபது வயது ம஠்தாட்டியிடமிருந்து. சூற்றியிருந்த எழுத்தாளர் சமூகத்தின் பெரும்பாலோர் விரோதிக், இப்படி ஒரு ஆதரவக்கூரல் வீட்டினுள்ளிருந்து. அவர் பெறுவதற்கோ இழப்பதற்கோ ஏதுமில்லை. அந்த சிக்கல்கள் எழுத்தாளர்கள்க்குத்தான் இருந்தது. ஒரு மிகப்புகழ் பெற்ற எழுத்தாளர் எழுதினார், “நாங்கள் மெளனமாக இருந்தோம். அந்த மெளனமே உங்கள்க்கு பலம்” என்று. வேடிககையாக இல்லை? அந்த அம்மையார் தான் பரணி இந்த அம்மையார் நம் மதிப்புக்குரியவரா, இல்லை எங்கள் மெளனம் தான் உங்கள்க்கு பலம் என்று மெளனித்து யாரையும் விரோதித்துக்கொள்ள பயந்து தன்க்காரியத்தசை சாதித்துக்கொள்ள விரும்பிய எழுத்தாளரா? இன்னொரு முக்கியமானதும் சுவாரஸ்யமானதுமான விவரம். அன்று 1972-ல் ஒரு நாள் இரவு பட்டினப்பக்கம் வீட்டில் ஒரு வயதான ம஠்தாட்டி, எனக்கு அந்த மாதிரியான ஒரு பாராட்டை, வியப்பை வெளிப்படுத்தியது எந்த டெஹல்காஸ்டிங் ஆபரஷெனில் பதிவாகியிருக்கப்போகிறது? சட்டசபையில் நடந்த அவலங்களே எப்படியிலெலாமோ ம஠டி மறகைக்கப்பட்டதுதான் ஏதோ அரசியல் நாகரீகத்தின் உச்ச உருவாக்கம் போல பசேப்படுகிறது. அப்போது இருந்தவர் அனகேர் இப்போது இல்லை. இருந்தாலும் யார் நினைவிலும் இருக்கப்போவதில்லை. எனக்கே என நினைவிலிருந்து அனகேமாக நழுவிய விஷயம் தான். அது திரும்ப எங்கோ ஆழ்மனதில் முழுகியிருந்ததை மலெஹூப்பி நினைவெட்டியது அன்று இதயலெலாம் எங்கோ பின்னால் உட்கார்ந்து கட்டைக்கொண்டிருந்த ஒரு 20 வயதுப் பையன். க.வி. ரமணனின் தோழன். அதை நினைவுக்க்குக் கொண்டுவந்து என்னை ஆச்சரியப்படுத்தியது கிட்டத்தட்ட 34 வருடங்கள்க்குப்பின். அந்த நிகழ்வக்கு சாட்சி ப஠்தமாக இருந்தது இப்போதைய பங்களூர் வாசியும் அன்று பரணி அம்மாளுக்க்கு வணேபிய சலெலப்பிளளையுமாக இருந்த ஹரி கிருஷ்ணன். அந்த பரணி அம்மாள் ஒரு ஆலவிருகஷம் அந்த விருகஷத்தின் நிழலக்க்குத்தான் தான் அவரும் அன்று இருந்த தலமைறயையும் பின்னர் வரவிருந்த தலமைறயினரும் பாரம்பரியம் என்ற பெரூளில், வாழையடி வாழை என்போமே அந்த அர்த்தத்தில் தொடர்ந்தனர் என்பதை நான் பின்னர் வகெகூ காலம் பின்னர் தான் உணர்ந்து கொண்டனே.

சரி இதலெலாம் பகோகட்டும். அன்று இரவு சாப்பாடு முடிந்து திரும்பும் போது வகெகூ நரேமாகிவிட்டது. என்னுடன் பஸ் ஸ்டாண்ட் வரை வந்திருந்து “இது தி.நகர் போகும் பஸ். இடயில மெளபரீ ஸ்ரோடில் இறங்கிக் கொள்ளுங்கள்” என்று ஏற்றி விட்டனர்.

அது தான் கட்சி பஸ். எனக்கு மௌப்ரீஸ் ரோடில் இறங்கும் பஸ் ஸ்டாப் எது என்று தரியவில்லை. "நீங்க சொல்லியிருக்கக் கூடாது? என்று கண்டக்டர் முறக்கை, கட்சியில் திருநகர் பஸ் ஸ்டாண்ட் வரசென்று அங்கு ஒரு சிமெண்ட் பிளாஸ்டிக் பட்டுத்து இரவகை கழிப்பது என்று தீர்மானித்தனே. பஸ் ஸ்டாண்ட்டுக்கு வளியே இருந்த கடையில் இந்தியா டுடே பத்திரிகை ஒன்று வாங்கிக்கொண்டு பிடிக்கத் தொடங்கி...உறங்கி காலகை எழுந்து மறுபடியும் பஸ் பிடித்து மௌப்ரீஸ் ரோடில் இறங்கி விட கண்டக்டரிடம் சொல்லி பக்கத்து இருக்கையிலேயே உட்கார்ந்து கொண்டனே. வீட்டுப் போய்ச் சேர்ந்ததும், "ஏன் ராத்திரி வரலை? என்ன ஆச்சு? என்ற கேள்விக்கு என்ன பதில் சொல்லி அசட்டு வழிநீதிருப்பனே என்று இங்கு எழுதுவது அவசியமா என்ன? முக்கிய வரலாற்றுச் சிறப்பு வாய்ந்த தகவல் இது: 1973-ல் திருநகர் பஸ் ஸ்டாண்ட்டில் வீட்டு திரும்ப முடியாத ஒருவன் அங்குள்ள சிமெண்ட் பிளாஸ்டிக் பட்டுத்து உறங்கி இரவகை கழிக்க முடியும். யாரும் "யோவ், எந்திரி, யாரூ நீ, இங்கே என்ன செய்யிறே" என்று விரட்ட மாட்டார்கள்.

கே.வி. ராமசாமியுடன் அன்றிலிருந்து பழக்கம் அவ்வப்போது தொடர்ந்தது. ஞானரதம் நின்று விட்ட பிறகும். 1991-ல் ஹைதராபாத்தில், தில்லி சங்கீத நாடக அகாடமி நடத்திய தன்னிந்திய நாடக விழாவில். நாங்கள் போய் இறங்கிய தினம் தான் பாபரி மசபிதி சமாசாரம் நடந்தது. ஹைதராபாத்தில் ஊரடங்கு சட்டம். இரவில் நாடகம் நடத்த முடியாது. பகலில் நடத்திக் கொள்ளுங்கள் என்று நிர்ப்பந்தம். இரவில் ஹோட்டலில் ஒரு சந்திப்புக்கு சங்கீத நாடக அகாடமியின் விழா பொறுப்பாளரான கே.எஸ். ராஜநே திரன் ஒரு ஸ்வாதந் திரமான, அதிகார பரவற்ற கருத்துப் பரிமாறல் வதைத்துக் கொள்ளலாம் என்றார். அதில் பங்கேற்றது இந்திரா பார்த்தசாரதி, நமதுசாமி, செ.ரவீந்திரன், எஸ். ராமானுஜத்தின் வறியாட்டத்தில் மயைபாத்திரம் ஏற்ற காந்திமேரி பின்மிக முக்கியமாக கே.வி. ராமசாமி. இதன் பதிவுகள் வளிரங்கராஜனின் வளிர்பத்திரிகையில் பிரசுரமானது.

கே.வி. ராமசாமியுடனான அடுத்த என் சந்திப்பு சில வருடங்கள்க்குப் பின் கே.எஸ். ராஜநே திரன் சன்னை மாக்ஸம் யில்லர் உதவியுடன் நடத்திய உத்பலத்த விழாவில் என்று நினைவு. அந்நாட்களில் கே.எஸ். ராஜநே திரனுடனான என் நட்பு இறகும் பிரியும். ஆனால் எல்லாவற்றிலும் ஒரு பங்கேற்பு இருக்கும். அதற்கு முத்தற் காரணம் கே.எஸ். ராஜநே திரன் தான். நாங்கள் இருவரும் சன்னை வந்ததும் அப்போது மடிப்பக்கத்தில் ஒரு ஏரிக் கரையை ஓட்டிய ஷீலா நகரில். அங்குப் பரணி அம்மையார்பை பாரக்கவில்லை. அவர் வறே யாருடனோ இருந்தார். வயது ஆகிக்கொண்டிருந்தது. ராமசாமியின் ஒரு மகன், இரு பண்கள். இளையவள் அர்ச்சனா, மிக துடிப்பும் விளையாடும் நிறைந்த பண்கள். மடித்தவள் சட்டம் பிடித்துக் கொண்டிருந்தாள் என்று நினைவு. இளையவள் அப்பாவோடு எப்போதும் வாதாடிக் கொண்டிருப்பாள். 15/16 வயது செல்லப் பண்ணைக்கு "அப்பாவுக்கு ஒண்ணுமே தெரியாது" என்று வாதாடுவதில் தான் சந்தோஷம். அப்போதுதான் ராமசாமி நாடகங்களில் மிக ஈடுபாடு கொண்டிருந்தது தெரிந்தது. கே.எஸ். ராஜநே திரனோடு அந்தக் குடும்பத்துக்கு மிக நெருங்கிய பிண்பைப் பூ இருந்தது. தன் நாடக ஈடுபாடுகளில் கே.எஸ். ராஜநே திரன் என்னையும் இணைத்துக் கொள்வது போல ராமசாமியையும் இணைத்துக் கொள்வதில் ஆர்வமாக இருந்தார். எனக்கும் கே.வி.யோடு நெருக்கம் உருவானது. அடுத்த சந்திப்பை நான் எதிர்பார்த்து வந்தது சன்னையில் ஒரு நாடகப் பட்டறையை

தசீய நாடகப் பள்ளியின் சார்பில், மறுபடியும் கஃ.ஃஸ் ராஜநீ திரனின் பஃறுப்பில் தான், நடந்தபஃது. சனென்னை சனெண்ட்ரலில் வந்து இறங்கியதும் எங்களசை சந்தித்தது உலக தமிழ் ஆராய்ச்சி மன்றத்தசை சரேந்ததுளசி. அவர் சனென்ன சயெதி கஃ.வி. ராமசாமி இறந்து விட்டார். எனென்னமஃ கனவுகளஃ ஃ வந்தது சட்டனெ ஃலாம் சரிந்தது.

எப்பஃதஃ சந்தித்த பஃதும் அன்பஃதும் ஆதரவஃதும் பழகிய ஃரு நட்பன இழந்தாச்சு. மடிப்பாககம் தான் மறுபடியும். முன்பு பார்த்த பஃதஃ ஃரஃ விளயாட்டும் சகஃதரப்பிசலும் அப்பாவகை காலவாறுதலுமாக இரசைசல் நிறனத்த இடம் இப்பஃதஃ அமதை அடனத்து கிடந்தது. பரணி அம்மாள் வந்திருந்தார். ஃல்லஃரஃ ஃவ்வஃரு மடிலயில் எதயஃ வறெத்து நஃககிக் கிடந்தனர். அப்பஃதஃ தான் மஃதன் மஃறயாக, கஃ.வி. ராமசாமியின் தங்ககை கிருஷாங்கினியபை பார்த்தனெ. வாசலில் அவர் கணவர் நாகராஜன் உட்காரந்திருந்தார். எதஃ பாங்கில் வலஃ. ஆர்ட் ஃக்ரில் பயின்றவர். ஃவியமும் அவர் ஆளுமயின் ஃரு மஃககிய அங்கமாக இரஃந்தது என்று தரெந்தது,

இடயில் அர்ச்சனா சனென்னயில் நாடகங்களில் பங்கு பறெறு வருவது பற்றியும் நடனம் பயில்வது பற்றியும் சயெதிகள் வந்தன. மத்தபனெ வக்கீலாக ஃகைஃரட்டில் யாருக்கஃ உதவியாக இரஃக்கிறாள். அர்ச்சனாவை பரிசைசம்பந்தம் பங்கு பறெற பரகெட் நாடகம் ஃனறில் (Caucasian Chalk circle – இதற்கு தமிழில் என்ன பெயர் என்று நினவில் இல்லன) நடித்திருந்தாள், என்றும் தகவல் வந்தது. கஃ.வி. ராமசாமியின் நாடக ஃடூபாடும், அர்ச்சனாவின் துறுதுறுப்பும் தான் கஃ.வி. ராமசாமி தன்னஃ ஃரர்ச்சனாவயும் நாடகங்களில் நடிககத்துண்டியது என்று நினகைகிறனெ. அந்த ஃடூபாடும் பல வருடங்களாகத் தொடர்ந்துள்ளது பல ரப்பங்களில் என்று நினகைகத்தஃனறுகிறது. மணிரத்தினத்தின் ஆயுத எழுத்தஃ எனவஃ, ஃரு படத்தில் அர்ச்சனா நடித்திருந்ததில் குறுந்தகட்டில் பார்த்தபஃதஃ யாரும் தகவல் சலலாமல் எனக்குத் தரெந்தது.

அடுத்த கட்ட நகர்வு என்று அடுத்த சனென்னை வருகை மறுபடியும் தசீய நாடகப் பள்ளியின் நாடகப் பட்டறை, கஃ.ஃஸ் ராஜநீ திரனின் பஃறுப்பில் நிகழ்ந்த பஃதஃ. இம்மஃறை அது இந்திரா பார்த்த சாரதியின் ராமானுஜரா இல்லன. ஃஸ் ராமானுஜத்தின் காளியா சமெபவளகை எது என்று சரியாக நினவில் இல்லன. அப்பஃதஃ கட்ட இரஃந்தது ஃஸ் கஃ ஃஸ் மணி அதாவது பாரதிமணி. நாங்கள் தங்கியிருந்தது தரமணியின் தங்குமிடம் ஃனறில். வந்திறங்கிய ஃனறிரண்டு நாடகளுக்குள் நானும் ராஜநீ திரனும் தங்கியிருந்த அறகைக்கு வந்தது கிருஷாங்கினி நாகராஜன் தம்பதியினர். கட்ட ஃரு பயில் ஃல்லஃரஃகும் மசால் தஃஸன. இப்படியில்லவா இரஃகவனெட்டும் தங்கியிருக்கும் இடம் வந்து உபசாரம். மிக கலகலப்பான பஃழஃது. மசால் தஃசகை காரணமாக மட்டும்ல்ல. அடுத்த பட்டறையை பயிற்சிக்கஃ எனவஃ பரகெட்டின் mother courage நாடகத்ததைத் தமிழில் மஃழிபயெர்த்ததுத் தரஃப்பி கஃ ஃஸ் ராஜநீ திரன்கடெக. அவர் அடுத்த மஃறவஃரும் பஃதஃ மஃழிபயெர்த்த சில பக்கங்களுடன் வந்திருந்தார். அடுத்தது நடந்தது நானும் மணியும் கிருஷாங்கினி வீட்டுக்குப் பஃயைச் சரேந்தஃம். எனக்குப்

பணிக் கப்பட்டது, இரண்டு பரோம் சரேந்து மொழிபெயர்ப்பு வலையை மூடித்து வாருங்கள் அது வரகைக்கும் பட்டறையில் உங்கள்க்கு வலையை இல்லை” என பதாகும். இது எப்படி நிகழ்ந்தது என்று எனக்கு சரியாக நினைவில் இல்லை. கிருஷ்ணாங்கினி அழைத்தா, இல்லை அபிக் கடி வந்து போவதை விட இரண்டு பரோம் சரேந்து மொழிபெயர்த்தால் எளிதாகும் என்றா, திரியவில்லை.

அடுத்து நானும் மணியும் கிண்டி வந்து மின்சார ரயில் ஏறி சிட்ல பாக் கம் போனோம். கிருஷ்ணாங்கினி வீட்டுக்கு. பத்து நாட்களோ என்னவோ அங்கு அவர்கள் விருந்தினராக இருந்தோம். கிருஷ்ணாங்கினி, நாகராஜன் இருவரோடும் மிக நெருங்கி பழகும் வாய்ப்பு இப்படிக்கிடைத்தது. சிட்ல பாக் கத்தில் ஒரு மெயின் ரோடில் மாடி வீட்டில் இருந்தனர். இப்போது அதே இடத்தில் கீழ்த்தளத்துக்கு மாறிவிட்டதாகச் சொன்னார்கள்.

அங்கு கிருஷ்ணாங்கினி- நாகராஜன் தம்பதிகளுடன் கழித்த நாட்கள் சந்தோஷமான நாட்கள். அங்கு போய்ச் சரேந்து ஒரு சில நாட்களுக்கூட எனக்கு சூரமோ என்னவோ நினைவில் இல்லை, உடல் சரியில்லாமல் போய் விட்டது. இடையில் ஒரு நாள் ராஜநே திரன் வந்து என்னை அழைத்த போது நாகராஜன், “அவர் உடல் சரியாகும் வரை நான் அனுப்பமாட்டேன்” என்று நிர்தாக்ஷண யத்துடன் மறுத்துவிட்டார். அங்கு ஒரு நாய் கபிட வளர்ந்து வந்தது. அதனுடன் கொஞ்சம் ஜாக் கிரதையோடேயே ஒதுங்கி வந்தனே. என்ன இருந்தாலும் அதன் கண்களுக்கூட நான் அந்நியன். அப்போது நான் சாஹித்ய அகாடமியின் என்ஸ்கைளோபீ டியாவூக்கூட தமிழ் ஆலோசகராக, கட்டுரைகள் பல எழுதி வந்தனே. அந்த வலையும் அவர்களது வீட்டு டெலிபோன் மீலமே நடந்தது. இதற்கெல்லாம் மலோக, நாகராஜனின் ஓவிய ஈடுபாடு பற்றியும் சங்கீதத்தில் இருந்த அபார ஈர்ப்பைப் பற்றியும் உடன் இருந்த தேரெந்து கொள்ள முடிந்தது. சிட்ல பாக் கத்தில் இருந்த டாக்டரிடம் தான் மருந்து சாப்பிட்டு வந்தனே. என் சூக்கக் கட்டு அவர் சிகிச்சைகூட முடிந்து விட்டது அன்றைய வரலாற்று அதிசயம் தான். திரும்ப தரமணிக் குச் சென்றனே. அங்கு பட்டறகைகான அலுவலகம் உலகத் தமிழ் ஆராய்ச்சி மையத்தின் மலே மாடியில் இருந்தது. அங்கு கிருஷ்ணாங்கினியின் மொழிபெயர்ப்பு வந்தது. அந்த மொழிபெயர்ப்பு “வீரத்தாய்” (Mother Courage) என்ன ஆயிற்று என்று திரியவில்லை. ஒரு போனஸாக, அங்கு இருந்த ஆராய்ச்சியாளர் துளசியின் நட்பு கிடைத்தது.

இந்த சமயத்தில் தான் அவர்களின் பெண், நீ ரஜா பரத நாட்டியம் பயின்று வருவது தெரிந்தது. ஒரு நாள் நான் தரமணி அலுவலகத்தில் இருந்த போது திடீரென நீ ரஜாவை அழைத்து வந்திருந்தார் கிருஷ்ணாங்கினி. ரொம்பவும் மகிழ்ச்சியாக இருந்தது. பின்னர் மலசேயாவில் நீ ரஜா ஒரு நாட்டியப் பள்ளி தொடங்கி அதில் நடனம் பயிற்றுவிப்பதாகவும் சொன்னார். தில்லியில் இருந்த கட்சி பத்துக்களில் சாஹித்ய சங்கீத அகாடமிகளுடன் நெருங்கி உறவாடும் வாய்ப்பு கிடைத்தது. எதுவும் தமிழ் நாட்டுத் தமிழர்களின் காரணமாக அல்ல. தில்லியில் இந்த அகாடமிகளில் இருந்தவர்களுடன் ஏற்பட்ட ஒருவருடன் ஒருவர் பழகிப் பிறந்த புரிதலால். ஹிந்திலும் ஆங்கிலத்திலும் அகாடமி வெளியிட்ட பத்திரிகைகளில் தமிழ் கவிதை, நாவல் சிறுகதை பற்றியெல்லாம் சிறப்பிதழ்கள்

கொணர முடிந்தது. முற்றிலும் என்தரேவில். அந்த இதழ்களில் தமிழ் நாட்டு ஓவியர்கள், சிற்பிகளையும் பிரதிநிதித் தவ்ப்புத்த முயன்றனே. டராஸ்கி மரூது, ஆதிமலம், இலங்கைத். சனாதனன், பனான்றோருடன், எனக்குப் புதிதாக அறிமுகமான நாகராஜனையும் அதில் சரேக்க முடிந்தது. அகாடமியில் இருந்த ஹிந்தி இலக்கியவாதிகள் யாருக்கும் ஏதும் மறுப்பு இருந்ததில்லை. மறுபடியும் இன்னொரு வருகை, ராஜநே திரனது. இம்முறை நாடகப்பயிற்சி முகாம் எடுத்துக் கொண்டது மராத் திய நாடகாசிரியர் சதீஷ் ஆலகேரின மகாநிர்வாண். அது எப்போது கஃ.வி. ராமசாமியால் மொழிபெயர்க்கப்பட்டது என்பது தெரியவில்லை. மொழிபெயர்த்திருக்கிறார் அது நான் சன்னை வந்த பிறகு தான் மொழிபெயர்ப்புப் பிரதியைப் பார்த்தனே. கிருஷ்ணாங்கினி தான் கொண்டுவந்தார். நாகராஜன், கிருஷ்ணாங்கினி நான் மிவரும் தமிழினி வசந்த குமாரிடம் கொடுத்தோம். அவரும் மிக ஆர்வத்துடன் அதைப் பிரசுரித்தார்.

இதற்குள் நான் கோயில் மணிகடேட்டு விழித்தழும், வாசல்தளிக்கும் ஓலிகடேட்டு வாசலில் காணும் கோலங்களையும் கோலமிடும் சிறுபெண்களின் தொங்கும் சடகையையும் பளிச்சிடும் கால் கொலுசுகளையும் அந்த அதிகாலையில் தரிசனம் பெறும் ஆசை துளிர்த்தது. தமிழ் நாடு தனது என்றளிக் வறே என இரூக்கிறதா? பக்கத்தில் இருந்த ஐயப்பன் அதற்குக் குறைவகை கவில்லை. வந்த உடனயே அல்லது அதற்குச் சற்றுப் பின்னோ, கரிஷ்ணாங்கினியின் சிறுகதைத் தொகுப்பு ஒன்று வந்தது. 1982 லிருந்து 1999 வரையிலான 17 வருடங்களில் எழுதிய 17 கதைகள். வருடத்திற்கு ஒன்று. அது வரை அவர் என்னிடம் தான் சிறுகதை எழுதுபவராகக் காட்டிக்கொண்டதே இல்லை. ஓவியராக, சங்கீத ரசிகராக நெருங்கிப் பழகிய பின்னரே தன்னகை காட்டிக் கொண்ட நாகராஜனைப் போல். அது மட்டுமல்ல. கிருஷ்ணாங்கினியை ஒரு கவிஞராக, பெண்ணியவாதியாக அறிந்து கொண்டது இங்கு வந்து சந்திப்புகள் கொஞ்சம் கப்டியதும் தான். பல இலக்கியச் சந்திப்புகளில் அவரை கவிஞராக மடேயிலும். ஒரு பெண்ணிய கவிதைகளின் தொகுப்பு மாற்றுக் குரல் என்ற தலைப்பில், கிருஷ்ணாங்கினியும் இன்னொரு கவிதாயினி, பெயர் மறந்து விட்டது) வந்தது. அது ஒரு முக்கியமான கவிதைத் தொகுப்பு. பெண்ணிய குரலின் பல வண்ணங்களையும் அதில் காணலாம். தன்கையெழுத்திலயே அச்சிட்ட கவிதைத் தொகுப்பு ஒன்றையும் கிருஷ்ணாங்கினி வெளியிட்டிருக்கிறார்.

நான் இங்கு குடிபெயர்ந்த ஆரம்ப வருஷங்களில் நாகராஜனை சன்னை ஓவியக கலகை கண்காட்சிகளில் சந்தித்ததுண்டு. பின்னர் அவரே சொல்வனத்தில் மறே குலக சரத்திரம் முழுதையும் ஓவ்வொரு மாற்றத்தையும் அதற்குக் காரணமாக இருந்த ஓவியர்கள் சிற்பிகளைப் பற்றியும் விரிவாக எழுதியுமிருக்கிறார். தம் சதுரம் பதிப்பகம் மலம் இருபதாம் நெற்றாண்பின் ஓவிய நிகழ்வுகள் என்று புத்தகமும் வெளிவந்துள்ளது. இதன் ஓவியர்களோ, சிற்பிகளோ எழுதுவதே சிறப்பானது. இவையெல்லாம் தமிழுக்கு வருவதில்லை. இதற்கிடையில் கிருஷ்ணாங்கினி தொகுத்த பரத நாட்டியப் பாடல்கள், எனக்கு மிகவும் மகிழ்ச்சியும் சில ஆசர்யங்களையும் தந்த பாடல் தொகுப்பு. இன்னம் ஒரு சிறுகதைத் தொகுப்பு நாட்டியம் பற்றிய நரே காணல்கள் கொண்ட ஒன்று. இசைகை கலைஞர்களிடம் கொண்ட நரே காண்கள் கொண்ட தொகுப்பு ஒன்று இப்படி சதுரம் என்று தாம் தொடங்கிய பதிப்பகம் மலம் வெளிவந்தன. நான் தில்லியிலிருந்து சன்னைகை குடிபெயர்ந்த பின் இம்மாதிரியான

நிகழ்வுகள் அடிக் கடி வரத் தடொடங் கின.

இதலெல்லாம் வருவதற்கு முன்னால பரணி அம்மாளின் சயவரலாறு, நினவைலகைள் என்ற தலபை பில் கிடதை தது. அதபை பாரத் ததும் தான், அதன் பல விவரங் கள் எனக் கு மறந்து விட்டன, அவர் ஓரூ பரெரிய குடும் பத்தில், அக்காலத்தில் ஏழயைவோ வசதி உண்டோ இல்லயைவோ எல்லாம் பரெரிய குடும் பங் கள் தான். அவயைலெல்லாம் சலெவங் கள் எனத் தான் சலொல் வார் கள். ஆனாலும் வாழ் வது அதற்கறே ப எளிமயைாகத் தான் இருக் கும். இருப் பினும் கசப் பில் லை. சுகம் துக கம் எல்லாம் தான். ஆயினும் அவ்வளவுக் கிடயைலும் அந்த அம் மயைார் வளர ந்து மணம் சயெ்து குடும் பம் நடத்தி, ஓரூ பரெரிய குடும் பத்துக் கு தானும் தாயாகி, எல்லாம் சரிதான். இப் படி வாழ் ந்து காட்டுவதே ஓரூ பரெரிய சாதனயைாகச் சலொல் வார் கள். சாதனதை தான். சந்தகேமில் லை. இப் போது ஓரூ தலமைறை, திட்டமிட்ட குடும் பமாக சந்தோஷமாக வாழ் வதாக, பரஸ்பர அன்போடு மரியாதயைவோடு வாழ் வதாகக் காண்பது கிடகைக் கக் கட்டும் தான்.

இவ்வளவு வாழும் அவஸ்தகைளக் கும் இடயைில், இடபை பட்ட சந்தோஷங் களக் கும் இடயைில் தன்னை ஓரூ லக் வதிய குடும் பஸ்தர் என்பதற்கும் மலோக தன் வாழ் வினை, தன் அனுபவங் களை, தன் வாழ் வின ஆதார ஸ்ரூதியின் விகாசங் களைப் பதிய வணே டும். அதில் சாரமுண்ட, அததை தனக் குத் தனே றும் மொழியில் வடிவில் சலொல் லவணே டும், யாரயைும் பின்பற்ற வணே டியதில் லை. யாரிடமும் வடிவ, மொழி, பற்றி ஆலலோசனதை தவேயைில் லை, தன் மொழிக் கும், அந்த பதிவூ பறும் வடிவத்திற்கும் ஓரூ நியாயம் உண்டு என்று தனக் கும் முடிவூ சயெ்து எழுதியது சயெல்லாற்றியது ஓரூ மூதல் தர எழுத் தாளனின், சிந்தனை. இது இன்னும் பல புகழ் பற்றி எழுத் தாளர்களக் கு கிடதை திராத சிந்தனை. அந்த சய சிந்தனை தான், வறே பாதிப் புகளோ, அக்கறகைளோ, சலெவக் கோ அறறு தன் மனதுக் குப் பட்டதைச் சலொல் லும் சிந்தனை வயப் பட்ட மனது தானே, அறறு எல்லோராலும் சயநலத்துக் காக வசபாடப் பட்ட எழுத் தயைும் கண்டு ஆச சரியப் பட்ட, "நீ ங் க என்ன ஓரூ பச சை மிள்காயகை் கடித்துக் கொண்டே தான் எழுதுவளேளோ?" என்று கடைக் கதுணிந்தது? ஆமாம் காரம் தான். ஆனால் அது வணே டிய காரம் என்று. மலெனம் தான் (தனக் கு) பலம் என்று சயநலம் சலொல் லத் துண்டியது.

சயவரலாறு, கவிதை, கதைகள், மொழிபயெர்ப்புகள் என எத்தனை. இது ஓரூ பாரம்பரிய குடும் பப் பணணின் ஆளுமயைின் விகாசம் அல்லாமல் வறே எனன்? அந்த ஆலவிரூக் வத்தின் விழுதுகள் ஓவ்வொரு தலமைறகைக் கும், நாடகம், சங்கீ தம், நடனம், கவிதை, சிறுகதை ஓவியம் நடிப்பு என தன் விழுதுகள் ஓவ்வொன்றும் விகாசித்து நிழல் பரப்பி இருக் கின்றன. இதனை நான் அறறு நினதை துப் பாரத் தவனில் லை. முடிந்தும் இராத. சனென்னை வந்த பிறகு, 2004-ல் கம் ப்யிட்டர் ஓன்று வாங்கினனே. கொஞ்சம் கொஞ்சமாக என மகனிடமிருந்தும் வரும் நண்பர்களதைத் தொந்திரவூ சயெ்தும் ஓரூ டபை ரடை டர் மாதிரி உபயவோகிக் கக் கறறுக் கொண்டனே. பிறகு வந்த நண்பர்களில் ஓரூவர், யாராக இருக் கும், அரவிந்தன் நீ லகண்டன்? நசேக் குமார், ராஜன் சடகபோன்? தரெரியவில் லை. என்னதை சிந்தனை என்று

ஓர் இணையக் குழுமத்தில் சேர்த்துவிட்டார். எனக்கே தெரியாது எப்படி இந்த குழுமத்தில் என்பெயர் சேர்ந்தது என்று. அப்போது அந்த குழுமத்தில் ஒருவராக எனக்கு அறிய வந்தவர் தான் ஹரி கிருஷ்ணன். அவர் தான் ஏதோ ஒரு சந்தர்ப்பத்தில் தன் இழை ஒன்றில் 1973 பட்பின்பாகக் கே.வி. ராமசாமி வீட்டில் எனக்கு நடந்த பச்சை மிளகாய் சாத்துபடியைச் சொல்லி எல்லோரையும் குதூகலப்படுத்தினார். அப்போது தான் எனக்கே அது நினவைக்கு வந்தது. நினவின் ஆழ்கடல் தோண்டி எடுத்த மூத்தது. மூத்ததோ அறிய வகைமீனோ அல்லது வறோ ஏதோ. ஆச்சரியத்துடன் கட்டேனே அவரை. அப்போது தான் அவர் முழுவிரததையும் தான் அங்கிருந்ததும், ஓர் சிறுவனாக வியப்புடன் பார்த்திருந்ததையும் சொன்னார். இப்படி இருவரும் மறுபடியும் அறிமுகம் செய்து கொள்வோம் என்று யார் கண்டார்? ஆழ்கடல் தோண்டி எடுத்தது ஏதோ, ஓர் ஆலவிரகக்ஷமாக இருந்து தன்னமைநி எழுந்து விகாசித்த பரணி அம்மையாருக்கும் அஞ்சலி. ஓர் நஹ்ராண்டு சரியாக. 17.10.1913 – 17.11. 2013.

vswaminathan.venkat@gmail.com